

Sag, som dette Ting havde krævet i 1896, derom er der vist ingen Tvivl.

For øvrigt forstaaer jeg ikke hele dette Pengespørgsmaal eller Talen om Penge-mangelen. Kommissionen bestod, efter hvad der er oplyst, af 3 Medlemmer, der vistnok røgtede deres Hverv gratis ligesom i sin Tid Medlemmerne af Proceskommissionen. Hvilke Udgifter af nogen Betydning har der overhovedet været? Der kan have været lidt Tryksager, maa-ske en Sekretær, der kunde ansættes fra Ministeriet. Naar Højreregeringen i 1900 kunde nedsætte denne Kommission og altsaa maa have haft Penge til den i 3 Aar, maa det jo dog have været den letteste Sag af Verden for den daværende Venstreminister at skaffe de Penge paa den ene eller den anden Maade. Det er derfor et ganske ufyldstgørende Svar, jeg har faaet. Nej, Sagen er aabenbart den, at den daværende Krigsminister ikke har brudt sig om at faa Sagen fremmet. Han har ikke haft noget imod, at Sagen, da der i denne 3-Mands Kommission stod 3 Meninger — saaledes er vistnok Stillingen — løb ud i Sandet og blev til ingenting.

Jeg spurgte i sin Tid Krigsministeren, om der ikke snart kom Forslag om Reform af den militære Strafferetspleje. Han gav mig kun et ubestemt Svar derpaa. Han havde her haft en Lejlighed til at faa Sagen fremmet og faa udarbejdet et Forslag derom. Jeg vil kun konstatere dette — thi jeg tror, det har sin Betydning —, at Venstres første Krigsminister, der blev saa berømt i denne Sal, at han endog fra flere Sider er bleven kaldt den bedste Krigsminister, vi have haft siden Tschernings Tid, den Mand, der, efter hvad der blev sagt, vilde folkeliggøre Hæren ved Tandbørster og paa mange andre Maader, som vilde skabe et godt Forhold mellem Folk og Hær, har Ansvaret for, at den største Reform, der kunde skabe et bedre Forhold mellem Folket og Hæren og indføre en bedre Aand i Hæren, nemlig en Reform af den militære Retspleje, er standset for adskillige Aar. Det har Venstres Krigsminister Ansvaret for, det vil jeg slaa fast.

Jeg spurgte saa den højtærede Forsvarsminister, om han nu straks vilde tage fat paa Forberedelserne til en fuldstændig Reform af den militære Retspleje. Derpaa fik jeg intet Svar. Det beklager jeg meget, for det vilde have Betydning for Stillingen til dette Lovforslag og for Vurderingen af, hvor meget en saadan lille midlertidig Lapperilov er værd. Det er nemlig klart,

at hvis Forsvarsministeren vilde love, at han nu straks vil gaa i Gang med Forberedelse til en virkelig Omdannelse af den militære Retspleje, og kunde forsikre os, at han haabede indenfor en rimelig Tid at have et saadant Forslag færdigt og at kunne faa det gennemført, kunde vi med noget større Ro slaa os til Taals med det, her foreligger, saa smaåt som det er. Men naar vi ikke kunne faa et bestemt Svar paa dette, om han straks vil gaa i Gang med disse Forberedelser, er der virkelig den Fare, som der altid er med den Slags Lapperilove — det kan det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) heller ikke benægte, trods sin Udtalelse om, at det bedste sommetider er det godes værste Fjende —, at denne Lov bliver en Sovepude, som de, der have Pligt til at føre de virkelige Reformer igennem, kunne sove videre paa i mange flere Aar, end de vilde være i Stand til, hvis de havde den Brod i Siden paa sig, som det er, at Tilstandene ere saa utaalelige, som de ere i Øjeblikket. Ved at afhjælpe de allerværste Skavanker, ved dog at fremskaffe en lille Smule taaleligere Forhold kunde Forsvarsministeren finde en Begrundelse for at regere videre i mange Aar, hvis det blev ham, eller hans Efterfølger kunde finde det, saa at en saadan lille Lapperilov i Virkeligheden kan have den Virkning, at den store endelige Reform skydes ud, og det maaske i en meget lang Fremtid.

Jeg vil derfor endnu en Gang spørge den højtærede Forsvarsminister, om han, hvis det lykkes ham at faa dette lille Lovforslag gennemført, ikke alligevel straks vil sætte sig i Gang med Forberedelserne til saa hurtigt som muligt at fremme den endelige store militære Retsplejereform, som han har bebudet i Motiverne.

Den højtærede Forsvarsminister advarede imod for vidtgaende Ændringer til dette Lovforslag, thi begyndte man først at pille ved det ene Punkt, kunde man let komme videre, og saa kunde man til sidst, sagde han, faa saa meget med, at man ikke magtede at gennemføre det. Det var den højtærede Ministers Ord. Ja, dermed har han karakteriseret sit eget politiske Lappeskræderi, dermed har han karakteriseret sin Regeringspolitik. Nu ere vi altsaa komne saa vidt, at naar nogle beskedne Fordringer om dog at komme et lille Stykke frem i den Retning, som hele Venstre, hele Folketinget krævede i 1896 af den daværende Højreregering, fremsættes overfor den nuværende Venstregering, advarer Ministeren mod